

DIUMENGE XXXIV DE DURANT L'ANY (A)
SOLEMNITAT DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST REI DE TOT EL MÓN
Homilia del P. Cebrià M. Pifarré, monjo de Montserrat
23 de novembre de 2008
Mt 25:31-46

Les lectures d'aquest diumenge darrer de l'any litúrgic ens conviden a contemplar l'horitzó de la història humana abocada a allò últim, definitiu. L'evangelista Mateu, en presentar-nos, al terme del seu sermó sobre les realitats últimes, amb to solemne, a manera de retaule ple de tonalitats apocalíptiques, el judici final sobre les nacions, se serveix d'algunes imatges que l'Antic Testament fa servir quan parla de Déu que ve per fer justícia al seu Poble. I és així que Mateu ens presenta Jesús, de primer com un pastor que, al caient de la tarda, a prop ja la nit, aplega el ramat que vagarejava dispers; i en acabat, en un marc que la teologia hebrea reservava a Déu, com a Rei de la humanitat, assegut «en el tron de la seva glòria».

Escoltant aquest relat ens haurem adonat que, tot d'una, l'al·legoria del pastor s'esvaeix per deixar pas al judici de les nacions, en forma de diàleg directe entre Crist i els homes. És colpidora, en aquest judici, la proclama de la sentència i el seu motiu: el Rei gloriós, que és el qui jutja, es revela solidari dels més febles: els famolencs, els assedegats, els forasters i sense sostre, els qui no tenen vestit, els malalts, els presos. «Veniu, beneït del meu Pare, dirà als d'una banda: car tot allò que féieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho féieu a mi; lluny de mi, dirà als de l'altre cantó, car tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests petits, m'ho negàveu a mi». En aquestes paraules, veritable centre de la profecia de Jesús sobre les realitats últimes, Mateu hi ha resumit tot d'ensenyances de Jesús per a advertiment de la seva Església i de tots els homes. Allò crucial, en la vida humana, es decideix d'acord amb l'actitud que hàgim tingut davant els més desvalguts, perquè és amb cadascun d'ells que el Crist Jesús s'identificarà a l'hora de la veritat. ¿Seria potser autèntica la fe, si no es traduïa en l'amor? I l'amor a Déu, ¿ho seria d'autèntic si no es manifestava en la misericòrdia? Ben cert, el nostre trobament amb Déu, el Pare estimat, és Crist; i és cert també que el nostre trobament amb Crist són els germans. Si som capaços «de compartir el pa amb el qui passa fam, acollir a casa nostre els sense sostre, vestir el qui va despullat; si no els defugim, car són germans nostres, llavors -diu el profeta Isaïes- la nostra llum brillarà com sol de migdia». Per tal que retinguem aquesta lliçó essencial, en el diàleg entre Crist el Senyor i els homes, la seqüència evangèlica de Mateu repeteix fins a quatre cops la llista de les sis obres de misericòrdia.

Això ens duu a preguntar-nos: ¿com l'enfoquem, la nostra existència humana? ¿en termes d'autorealització egoïsta o bé en termes d'autodonació gratuïta i de misericòrdia? ¿La vivim potser tancats en el nostre món petit, mesquí, o bé en fem un servei als més desvalguts, seguint les petjades de Jesús que ens ha estimat fins al final, sense condicions? És aquí on es juga allò decisiu de la nostra vida. Paraules boniques com ara defensa de la democràcia, l'exercici de les llibertats, la racionalitat ètica, l'Estat del benestar... poden tenir molt de sentit, però podrien amagar molt de cinisme, d'avidesa i de mediocritat, si érem incapaços de reaccionar davant la sofrença de l'altre. En una societat a voltes despietada, que tan sols valora el poder dels diners, ¿qui tindrà el mal gust de recordar com n'és d'essencial la misericòrdia envers els més febles i marginats? El «Principi-Misericòrdia», sempre present i actiu en la nostra vida; la capacitat de reaccionar davant la sofrença dels altres, copsada des del cor, ¿no és potser allò que, segons Jesús, ens fa persones verament humanes? ¿Què en treuríem de ser uns grans professionals, d'ocupar càrrecs importants, de tenir molt d'èxit en les relacions humanes, si estàvem mancats de misericòrdia, incapaços de pensar en les víctimes? El discurs cristià sobre Déu, inseparable de la memòria subversiva de la passió i mort de Jesús, ens remet sempre a la gran qüestió sobre la justícia dels innocents que pateixen o han patit injustament al llarg de la història. Les tradicions bíbliques mai no han

deixat de qüestionar-se sobre el crit dels innocents, un crit que Jesús s'ha fet seu a la Creu i que pertany a l'entranya mística del cristianisme, fins que tota justícia serà satisfeta en aquella resurrecció dels morts que ha estat promesa en la fe en la resurrecció de Crist. La paràbola del judici final de les nacions, escoltada en la festa d'avui, se'ns fa encara més punyent si la llegim des d'aquesta perspectiva de la sofreça dels innocents i de la justícia que reclamen les víctimes, i això en el sentit que no hi ha cap sofreça en el món que no ens afecti. És així com es tradueix el principi bíblic sobre la igual dignitat de tots els homes i dones, creats a imatge de Déu, un principi que Jesús ha resumit en el missatge de la unitat inseparable entre l'amor de Déu i del proïsme, de la passió i de la compassió de Déu, el «Principi-Misericòrdia».